

4. Študentski dom Jenner

Ustanovitelj Opus Dei –
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

1. Jan. 2020

↗ Nazaj na kazalo

Ko je ustanovitelj leta 1938 v Burgosu ponavljal, da potrebuje petdeset ljudi, ki bodo ljubili Jezusa Kristusa nad vsemi stvarmi, je bil z mislimi že v Madridu. Tako sta se konec vojne in ponovni začetek v prestolnici praktično zgodila v istem trenutku. V

pismih Isidora Zorzana, ki je bil kakor glasnik očetovih skrbi, je zaznati priganjajočo Jožefmarijevo željo, da bi v najkrajšem možnem času odprli študentski dom, ki bi nadomestil Ferraz. Toda Delo še ni imelo na razpolago omenjenih petdesetih mož in še tisti, ki so bili vanj vključeni, so bili z izjemo Isidora razkropljeni zunaj Madrida. Tako se je José María González Barredo, čeprav je imel profesorsko mesto na Gimnaziji San Isidro v Madridu, ukvarjal z drugimi posli na severu Španije. José María Albareda je bil pogosto na službeni poti. Álvaro, Vicente in Eduardo so se kot vojaki mudili v Olotu v provinci Gerona. Chiqui je bil v San Sebastiánu, Rafael Calvo Serer v Valenciji, drugi pa so bili še vedno v vojski, razpršeni po različnih točkah polotoka.

Isidorovo pismo, napisano konec aprila 1939, nam na kratko oriše, kod so hodili:

»Najprej je prispelo Chiquijevo pismo. Si lahko predstavljaš, da se je kar na lepem pojavil v San Sebastiánu? Juan je pri nas na enotedenskem dopustu, vendar že jutri odpotuje. Barredo je v Vitorii pri Albaredi zaradi službenih zadev. Ricardo je še vedno v Alcoyu; celo Paco nas je zapustil. To ni pravično! Dedek nas je še prav posebej spominjal, da je nujno treba najti hišo za nadaljevanje njegovega posla, ampak če so njegovi domači odsotni, je jasno, da se bo to zavleklo. Dedek je kot vedno silno zaposlen, mi pa se ukvarjamo z urejanjem in razporejanjem papirjev iz tega obdobja.«^[1]

Pomanjkanju osebja, ki bi mu pomagalo pri iskanju hiše in urejanju študentskega doma, se je pridružilo

še dejstvo, da nikakor niso mogli zbrati potrebnega denarja. Pa ni šlo za to, da bi Jožefmarija dobrodušno pozabil na denarce, saj je že več kot leto dni prosjačil s tem namenom. V mesečnem listu Novice je aprila 1938, ko je osebno že začel s kampanjo za nabiranje sredstev, zagnal naslednji krik vsem znancem: ***Ali delate vse, kar morete, da bi nam Gospod naklonil dva milijona pezeta, ki jih potrebujemo?***^[2] Isidoro, ki je bil edini popolnoma na razpolago za pomoč ustanovitelju pri njegovih opravilih, se je 1. maja zaposlil na Zahodnih železnicah, na postaji Delicias v Madridu. Ob osemurnem delovniku v pisarni mu je ostalo le malo časa za urejanje drugih zadev. Naposled se je celotno breme Dela zgrnilo na Jožefmarija. (Precej izstopajoče je dejstvo, da so stvari potekale tako, da se je ustanovitelj skoraj vedno, ko je najbolj potreboval sodelavce, znašel sam.)

Mesec junij mu je obetal skrajno natrpan urnik. V prvi polovici meseca je moral voditi dvoje duhovne vaje, v zadnjem tednu pa še ene v Vergari za novomašnike iz Škofije Vitoria. ***Pritisnite na Gospoda in bo tole steklo***, je iz Valencije sporočal v Madrid. ***Tako kot mora steči zadeva v zvezi s hišo.***^[3] Toda junij je šel h koncu, hiše, ki so jo iskali, pa ni bilo od nikoder. Jožefmarija je začel postajati nemiren in je pisal iz Vergare:

Morda sem bolj navzoč v Madridu – in v drugih krajih – kot pa v Vergari. Na neki način malo obžalujem, da sem pustil v neredu toliko stvari.^[4]

(Hotel jim je povedati, da v svojih mislih in molitvah skrbno spremlja hišo in ljudi.) Kar naenkrat pa se je na veliko presenečenje vseh zazdelo, da težave izginjajo. Oče je bil na duhovnih vajah za univerzitetne profesorje v Vitorii, ko je v roke dobil

Isidorovo pismo, datirano s 1. julijem in sklenjeno s hrepenenja polno novico: »Upamo, da bomo, ko se vrnete, že nastanjeni v novi hiši.«^[5]

Zadevna hiša je bila stavba na Ulici Jenner, številka 6, kjer so najeli dve stanovanji v četrtem nadstropju.

Nemudoma so prišli zidarji in pleskarji. Zbrusili so pod, opravili temeljito čiščenje nekaterih sob in se lotili selitve pohištva iz Sv. Elizabete. Sredi julija, ko so bili ravno sredi selitvene zmešnjave, so opazili, da oče kaže znake telesne izčrpanosti, in njegovi sinovi so ga prepričali, da je šel za nekaj dni delat in počivat v Ávilo. Kakor hitro je prispel tja, je pisal v Valencijo:

Tistih v Madridu je premalo za takšno selitev. Niso mi dovolili, da bi jim pomagal, in ker me čaka še kakšnih sedmero duhovnih vaj (dvoje za duhovnike, v Madridu in v Ávili), sem razumel, da potrebujem

nekaj oddiha. Ampak ... zelo me peče vest.^[6]

Družba avilskega škofa, gospoda Santosa Mora, in spokojnost kastiljskega mesta sta bili kakor rosa miru za Jožefmarijevega duha.

Ávila, god sv. Marije Magdalene, 22. julij 1939, zapiše v neki katarini. Nekaj dni se mudim na oddihu pri tem svetem škofu. Pobegnil sem pred selitvenim kravalom. To je videti kot sebičnost. Morda tudi je, vendar mislim, da ni. Fantje mi niso pustili, da bi tako kot oni pomagal pri selitvi. Sicer pa sem zelo utrujen in čaka me še šest ali sedem terminov duhovnih vaj.

Zelo sem zadovoljen v tem škofijskem dvorcu.

Omnes cum Petro ad I. p. M.^[7]

Medtem ko so se delavci ukvarjali z zaključnimi deli v enem od

stanovanj, so novi najemniki prebivali sredi nakopičenega pohištva. Jožefmarija bi si želel, da bi mizarji in pleskarji ter celo lastnik hiše bolje razumeli njegovo nujnost. S ciljem, da bi delavce dokončno spodbudil in vse skupaj pospešil, je 10. avgusta prostore blagoslovil. Predvidevamo lahko, da so stvari potem tekle hitreje, vendar duhovnik ni imel takšnega vtisa: ***Hiša napreduje počasi, ker se pleskarji in mizarji ne podvizajo. Še vedno je tam vse nagrmadeno. To bo zakasnilo kapelo, duhovne vaje in vse. Bog ve več!***^[8]

To posebno stanje Jožefmarijevega duha ni bilo toliko odraz neučakanosti kot posledica hude krize, ki jo je prestajala njegova duša. Novo pasivno očiščevanje se je začelo z nezadovoljstvom nad samim sabo. Čutil je nebogljenost, nemir, razdražljivost, nezadovoljstvo.

Strašno težko mu je bilo ohraniti mirne živce:

12. avgust 1939: Poln sem skrbi, ker mi ne gre, kot bi moralo. Vse mi je v nadlego. Sovražnik pa stori vse, kar more, da bi se pokazal moj slabi značaj. To je zame veliko ponižanje.

Če upoštevamo njegov temperament, potem gotovo ni šlo za lahno boleost, temveč za pravi notranji vihar, s katerim se je v tesnobi moral bojevati: ***Še vedno prestajam dneve strašne notranje krize. Tega ne bi privoščil nikomur***, je zabeležil v svojih *Zapiskih*.^[9] In tako kot v podobnih primerih v preteklosti so mu, ko so ga napadale neznosne preizkušnje, uhajali kriki na pomoč:

Tu scis, Domine, quia amo te! Mati!!
Sveti Jožef, oče in gospod, Urarček,
posredujte zame.^[10]

Avgusta je v študentski dom prispelo več prošenj za bivanje v naslednjem

akademskem letu. Na podlagi tega so napravili preračun in se odločili, da najamejo še eno stanovanje v drugem nadstropju, v katerem bi lahko uredili sobe za gospo Dolores, Carmen in Santiaga, gospodinjske prostore, jedilnico za študente ter Jožefmarijevo pisarno. Potem sta se Isidoro in Pedro odpravila v Albacete po pohoštvo družine Casciaro (»brezhibno in izbrano«, kot ga je opisal Isidoro) ter ga pripeljala v Jenner.^[11]

Medtem ko so urejali prostore študentskega doma, je Jožefmarija odpotoval v Valencijo, kjer je junija pustil pol ducata mladih, ki so čutili klic v Opus Dei. V mesecu avgustu so Valencijčani najeli stanovanjce, ki je obsegalo le par sob in hodnik. Bilo je to visoko pritličje na Ulici Samaniego, številka 9. Zaradi njegove skromnosti so to zatočišče poimenovali »El Cubil« (brlog). Kot je bilo predvideno, je Jožefmarija od 10. do 16.

septembra 1939 v Burjasotu imel še ene duhovne vaje za valencijske študente.^[12] Od tam je prišlo še nekaj poklicev in oče jih je spodbujal, naj razmišljajo o odprtju študentskega doma v naslednjem letu. V meditacije na duhovnih vajah pa je vložil toliko napora in gorečnosti, da so ga tisti dnevi čisto izčrpali. Ko je naslednji dan, 17. septembra, ravno začel z daritvijo svete maše v kapeli Presvete Trojice v valencijski stolnici, ga je obšla slabost. Odvedli so ga v zakristijo, od tam pa na Ulico Samaniego. »El Cubil« ni bil najprimernejši kraj, a bolnik je vztrajal, da hoče domov. V tistem stanovanju ni bilo postelj, ampak le nekakšno ležišče, kakršna imajo v vojašnicah: štiri deske, nameščene na železno ogrodje. Tudi žimnice in odeje niso imeli. Jožefmarija je prestal nekaj ur z visoko vročino, zavrt v staro zaveso in drgetajoč od mrzlice.^[13]

Po povratku v Madrid se je posvetil dokončanju domske kapele. Tako kot pred leti v Študentskem domu Ferraz je zahrepenel po tem, da bi čim prej imel Gospoda v tabernaklju. Za kapelo so izbrali najboljši prostor v hiši, v četrtem nadstropju zraven dnevne sobe. Stene so od stropa do tal prekrili z nagubano jutovino, kar je pripomoglo k pridužitvi hrupa. Na lesenem traku pod stropom je bil vrezan odlomek iz Apostolskih del: *Erant autem perseverantes in doctrina Apostolorum ...* in še vrstica iz liturgične pesmi: *Congregavit nos in unum Christi amor ...* Napis so fantje, ki so pomagali urejati kapelo, izdoblili z dletom in črke pobarvali z rdečim kitajskim tušem, med posameznimi besedami pa so bili naslikani tradicionalni krščanski simboli: križ, košara s kruhom, trta, golob.

Na steno desno od vhoda so obesili črno pobarvan lesen križ, na levi

strani, poleg okna s pogledom na ulico, pa so namestili poličko z Marijinim kipom. V kapeli je bila samo ena klop, prislonjena na zadnjo steno. Skratka, v tisti skromni, preprosti in prijetni sobi je bila pozornost osredotočena na oltar.

Oltarno mizo in tabernakelj so naročili pri nekem mizarju, ki je živel zunaj Madrida, v takrat še precej neposeljenem predelu Fuente del Berro. Ni bil slab rokodellec, vendar počasen in malodušnega značaja. Nesmiselno bi ga bilo priganjati pri delu, ker bi se s tem preveč obremenjeval. Tabernakelj je bil lesen, izdelan v obliki skrinjice in prekrit s pregrinjalom. Oče je naročil, naj ga na notranji strani oblečejo z zlato tkanino, saj je dajal nekoliko hladen vtis. Klej, s katerim je mizar pritrdil tkanino, je za seboj pustil trdovraten vonj, zato so po očetovem navodilu od časa do časa tja namestili nekaj kosmov vate s

parfumom. Oltar je bil preprost. Glede na liturgično barvo dneva so ga odeli z ustreznim antependijem iz damasta, ki so jih imeli cel komplet. Oltarni prt je na obeh straneh segal skoraj do tal. Nazadnje še svečniki, po trije levo in desno od križa, postavljenega na sredino oltarja; ti so bili izdelani iz najcenejšega materiala, ki so ga našli: iz kromiranih kovinskih palic, ki so bile narezane in zvarjene v stojala za sveče.^[14] To izčrpno opisovanje na tem mestu ni odveč, kot bomo videli pozneje.

Že na prvi pogled so v kapeli prevladovali križi: osrednji oltarni križ, leseni križ, križi na podstavkih in posameznih delih svečnikov, križi na frizu pod stropom in še dodatnih štirinajst na postajah križevega pota. Leta pozneje bo ustanovitelj dejal v enem od svojih pisem:

V kapeli – ki je bila majhna soba, četudi najboljši prostor hiše, v kateri nismo imeli ne klopi ne česarkoli drugega – smo postavili tudi križev pot. In rekel sem svojim sinovom: Sinovi moji, kako smo pogumni! Postavili smo namreč veliko križev. Ste pripravljeni nositi vse te križe?^[15]

* * *

Gospa Dolores in preostali člani družine Escrivá – Carmen, Santiago in Jožefmarija – so se nastanili v drugem nadstropju hiše, v stanovanju na levi strani, kjer je bila tudi jedilnica za študente, kuhinja in gospodinjski prostori. Najpomembnejše je bilo, da so po tolikih bolečih selitvah znova lahko bili skupaj kot družina. Gotovo je tako hotela božja previdnost, vendar je k temu nemalo prispevala tudi trpka izkušnja, ki jo je Jožefmarija pridobil v prvih centrih Dela. Najprej je poskusil ustvariti domače ognjišče

v študentskem domu na Ulici Ferraz 50: tam so bili vsi z očetom na čelu strnjeno zbrani okrog tabernaklja. In spričo mnogoterih gospodinjskih pomanjkljivosti, ki so onemogočale življenje v pristnem družinskem vzdušju, je uvidel, da so za vodenje hišnega gospodinjstva nujno potrebne ženske roke.

V času bivanja v Ferrazu se je o gospodinjskih težavah hodil posvetovat s svojo materjo in s sestro, vendar to ni bil pravi način. Šele v zatočišču v honduraškem konzulatu, ko je premišljeval o poteku nadnaravnega podviga, je prišel do spoznanja, da v prihodnje ni druge rešitve, kot da si pridobi babičino sodelovanje. Tako je iz skrivališča pritiskal na svoje sinove, naj prosijo Boga za pritrdilen odgovor gospe Dolores. Družinsko življenje v tistih kratkih tednih sobivanja v rektorjevem stanovanju pri Sv. Elizabeti je bilo srečna

izkušnja. Gospa Dolores in Carmen sta poskrbeli za vse, ki so mimogrede prihajali tja na pogovor z Jožefmarijem. Krpali sta jim obleke in jim pripravili kak obrok. Tisti tedni so minili kakor blisk. V mesecu avgustu so se namreč sestre avguštinke iz Samostana sv. Elizabete vselile v rektorjevo stanovanje, tako kot se je z njimi dogovoril rektor, ki jim je prepustil svoje bivališče. In kot nekaj najbolj naravnega na svetu so se Escrivájevi tedaj preselili v Študentski dom Jenner.

Je gospa Dolores res vedela, kaj jo je tam čakalo? Jožefmarija ji je, kot da pri tem ne bi imel nobenega posebnega nagiba, podaril knjigo o življenju sv. Janeza Boska s hvalevrednim ciljem, da bi po zgledu don Boskove matere pristala na sodelovanje v Delu.

Ni minilo veliko časa, ko je gospa Dolores zvijačo sprevidela in ga vprašala:

»Torej hočeš, da ravnam tako kot don Boskova mati? Tega res nisem pripravljena storiti.«

»Ampak, mami, saj to že delaš,« jo je skušal pregovoriti sin. Gospa Dolores, ki je to preizkušnjo že prestala, se je dobre volje nasmejala: »In še naprej bom to delala z velikim veseljem.«^[16]

Gospo Dolores je gnala njena materinska ljubezen, pripravljena, da v ničemer ne razočara Jožefmarijevih upov, pa tudi podvig, za katerega je vedela, da prihaja od Boga, ji je prirasel k srcu. Sprejela je naziv »babica« in navzočnost vnukov je okrepila tiste vezi človeške in nadnaravne ljubezni. Podobno je bilo v primeru Carmen.^[17] Tisto, česar se ti dve skrajno velikodušni ženski morda nista povsem zavedali, pa je

bila ogromna količina dela, ki je padlo na njuna ramena.

Študentski dom zanju ni bil družinsko stanovanje, saj sta živeli zaprti v notranjem delu hiše.

Jožefmarija nista prav nič pogosto videvali, četudi so bila vrata v njegovo sobo na istem hodniku.

Resnica je ta, da je polovico časa prebil zunaj Madrida, in kadar je bil v prestolnici, mu štiriindvajset ur dneva ni zadostovalo za to, da izpolni svoje obveznosti kot rektor, nudi duhovno vodenje množici mladih, moških in žensk, zaposlenih in duhovnikov, da ima dnevno več izobraževalnih predavanj ter se ob večerih zadrži ob klepetu s študenti, preden leže k počitku. Da ne bi motili poteka dejavnosti v študentskem domu, sta Carmen in babica običajno hodili k maši v bližnjo cerkev.^[18]___

Ob otvoritvi akademskega leta 1939/1940 je bilo v domu okrog

dvajset študentov, med katerimi je bil tudi kak nekdanji stanovalec Ferraza. Naslednje leto se je število podvojilo. Zaradi sprememb, ki so jih več let pozneje prinesle gospodinjske naprave za čiščenje tal in strojno pranje perila, hladilniki, električni štedilniki ter mnogi drugi pripomočki, si je težko predstavljati, kaj je za ti dve ženski pomenilo kar naenkrat prevzeti nase vse to breme. Na začetku jima je bila v pomoč le Eusebia, gospodinjska pomočnica, ki so jo pripeljali iz Sv. Elizabete. Pozneje je morala Carmen iskati in najemati žensko osebje ter ga postopno usposablјati. Le na podlagi njune dobre volje in stanovitnosti je mogoče razumeti, kako sta bili pri tem lahko uspešni. Treba je namreč še omeniti najbolj kritično izmed vseh okoliščin: kup mladih ust, ki so dnevno pričakovala tri obilne obroke, pri čemer so bili njihovi kuponi za racionirano preskrbo edini način za zagotavljanje živil sredi

vsesplošne lakote, ki je vladala v državi.

Za svojo skrbnost nista pričakovali nikakršnega plačila. V študentskem domu so plačo prejemale le gospodinjske pomočnice, ki so bile zaposlene. V hiši Jenner 6 niso nikoli izplavali iz dolgov, kar je podkrepljeno tudi s pričevanjem nekega stanovalca. Ko je ta mladenič prišel zaprosit za sprejem v dom, so mu rekli, da bo treba nekaj plačati vnaprej, niso pa mu seveda povedali, da je bil predujem potreben za nakup postelje in žimnice, na kateri naj bi spal on sam.^[19]_____

Navzočnost ženske roke je bilo mogoče začutiti v snažnosti in dekoraciji prostorov, v pripravi jedi, v tem, kako so bila zlikana oblačila, v prizadevnosti, s katero so bili urejeni bogoslužni predmeti in oltarni prti. Vse to je ustvarjalo vzdušje reda in skrbnosti, ki se mu je prilagajalo

obnašanje stanovalcev: vljudnost, urejenost pri oblačenju, spoštovanje urnika, izogibanje prekinitvam pri študiju ...

Ko se je začelo akademsko leto 1939/1940, je oče, da bi lahko dal več osebnega in neposrednega zagona apostolskim dejavnostim, del svojih nalog preložil na Álvára del Portilla in Isidora Zorzana. Prvega je imenoval za generalnega tajnika, drugega pa za generalnega upravitelja Dela.^[20] Študentski dom so kmalu napolnili obiskovalci. Prijatelj je pripeljal prijatelja. Med drugimi je sredi oktobra v Jenner prišel študent inženirstva z imenom Fernando Valenciano. Jožefmarija mu je nemudoma spregovoril o izobraževalnem delu, ki je potekalo v študentskem domu. »Do mene je bil zelo ljubezniv,« pripoveduje Fernando, »in mi rekel, da je tisto moj dom, da lahko pridem, kadar želim, da je na voljo tudi kapela. In

sva se poslovila. Bil je zelo kratek obisk. Name je naredilo velik vtis veselje in nadnaravni ton njegovih besed, njegova simpatičnost in dar za ravnanje z ljudmi.«^[21] Naslednji teden so ga poklicali po telefonu. Povedali so mu, da bo ob osmih zvečer izobraževalno predavanje, ki ga bo imel Jožefmarija. Prišlo je osem ali devet študentov. Duhovnikov nauk je bil prežet z globokim nadnaravnim sporočilom ter je na jasn, preprost in zahteven način spodbujal navzoče, naj to, kar so slišali, prenesejo v prakso. Govoril je o zelo konkretno zastavljenih temah: o molitvi, o notranjem življenju, študiju, sveti čistosti, bratstvu ... Ob sobotah popoldne je Jožefmarija v kapeli vodil meditacijo, opravil blagoslov z Najsvetejšim in zapeli so »Pozdravljena, Kraljica«.^[22] Le nekaj tednov zatem, 23. decembra, je Fernando zaprosil za sprejem v Opus Dei.

Drugi, na primer José Luis Múzquiz, so o tem razmišljali že dalj časa. José Luis je ustanovitelja prvič srečal leta 1935, ko je zaključeval študij gradbeništva. Hodil je na izobraževalne krožke v Študentski dom Ferraz, potem pa ga je na študijskem potovanju po Evropi presenetil začetek vojne. Leta 1938 se je z Jožefmarijem znova sestal v Burgosu, kamor je večkrat prišel z guadalajarske fronte, kjer se je zadrževal njegov oddelek. Duhovnik mu je v letu 1939 še naprej nudil duhovno vodstvo, sprva pri Sv. Elizabeti, nato pa na Ulici Jenner. Naposled se je nekega dne na duhovni obnovi, po meditaciji, ki jo je imel Jožefmarija, zgodilo, kot pripoveduje José Luis: »Ne da bi me on k temu izrecno povabil, sem mu izrazil svojo željo vstopiti v Delo. In preprosto mi je dejal: ***Bog te blagoslôvi, to je od Svetega Duha.*** To je bilo 21. januarja 1940.«^[23]

Večinoma so poklici, rečeno z besedami ustanovitelja, prihajali, kakor da bi se vzpenjali po klancu navzgor, preko posameznih etap na poti krepitve njihovega notranjega življenja, pri čemer so polagoma usvajali duha Dela. Tak primer je bil Francisco Ponz, nekdanji učenec Joséja Maríe Albarede na gimnaziji v Huesci. Ta mu je leta 1939 povedal o izobraževalnih govorih v Študentskem domu Jenner. Študent se jih je začel tedensko udeleževati v prvem semestru akademskega leta, in ko se je po božičnih počitnicah vrnil v Madrid, so ga povabili, da se udeleži dneva duhovne obnove v študentskem domu. Bila je nedelja, 21. januar 1940. Ob osmih zjutraj je prvič poslušal meditacijo, ki jo je vodil Jožefmarija. Besede so v njem pustile neizbrisen spomin na tisti dan. Nato si je Jožefmarija nadel mašna oblačila. »Očetov način obhajanja svete maše,« pravi Ponz, »iskren in s pozornostjo navdan ton,

s katerim je brez najmanjše nenaravnosti izgovarjal različne molitve, njegovi pokleki in druge liturgične kretnje so name napravili živ vtis: Bog je bil tam resnično navzoč.«^[24]_____

Še istega dne mu je Paco Botella po očetovem nasvetu obširno predstavil Delo. Francisco Ponz je kupil *Pot* in jo določeno obdobje pogosto prebiral, skoraj vedno v bolj umirjenih trenutkih dneva pred nočnim počitkom. Tako je prišel 10. februar in na poti proti študentskemu domu, »medtem ko je tisti tramvaj vozil svojo pot«, pravi, »sem sklenil, da ne bom več pretehtaval in bom zaupal Gospodu in očetu ter se za vedno izročil Bogu v Opus Dei«.^[25]_____ Oče ga je sprejel v svoji pisarni v pritličju Jennerja. To je bila majhna sobica, kakšnih 3,5 krat 3,5 metra, ki je služila tudi kot spalnica. Na preprosto izdelani mizi je bilo pokončno razpelo. »Oče mi je na zelo

očetovski in nadnaraven način želel nadvse jasno predstaviti nekaj stvari [...]. Dal mi je razumeti, da je poklic, ki mi ga je namenil Gospod, nadnaravnega značaja, da to prihaja od Boga, ne od ljudi [...]. Biti član Dela je pomenilo, da se človek obveže, da se bo vse življenje boril za napredovanje v krščanskih krepostih, da bi dosegel svetost po duhu, ki mu ga je dal Bog [...]. Od tistega trenutka sem se čutil notranje in srčno za vse življenje povezanega s svojo novo družino, z Opus Dei.«^[26]

Čim več novih mladih je prihajalo na apostolske dejavnosti, tem večja je bila potreba po tem, da se jim predstavi duh Dela, da bi ga mogli tudi živeti. Kajti najverjetneje – kot je oče posvaril Francisca Ponza tistega dne, ko je zaprosil za sprejem v Delo – jih bo sčasoma začetno navdušenje minilo in se bodo pričele pojavljati skušnjave zoper pot, na katero so se podali.^[27] Da bi torej pospešil

dozorevanje teh svežih poklicev, je leta 1940 organiziral dva tedna intenzivnega izobraževanja, enega za veliki teden in drugega poleti. Ob takšnih priložnostih, ko so študentje odšli domov na počitnice, so člani Dela lahko živeli v družinski intimnosti. Oče je zanje vodil meditacije, jih spremljal pri popoldanskih in večernih klepetih, dajal jim je smernice in jim vlival veselega optimizma. Tisti, ki so bili že dlje časa v Delu, so imeli govore o različnih vidikih življenja in o navadah. Lahko so tudi prebirali ustanoviteljeva navodila in pisma ter se seznanili s komentarji k Dnevniku pohoda čez Pireneje in z drugimi spisi.^[28]

Drugi »študijski teden« – pozneje jih bo ustanovitelj imenoval »delovni tedni« oziroma »srečanja« – je bil organiziran v avgustu, mesecu pripeke, ki je bila nevzdržna še zlasti za babico, katere soba je gledala

proti zahodu in se je ob popoldnevih razgrela kakor peč. Gospa Dolores (v tem je bil Jožefmarija podoben materi) je slabo prenašala vročino in k sreči je tisto stanovanje kmalu zapustila. Delo je v tistih dneh raslo s takšno naglico, da je ustanovitelj – z nadnaravnim uvidom, ki je segel precej dlje od tega, kar je bilo s človeškega gledišča predvidljivo ali možno – sanjal o širjenju centrov. Januarja 1940, nedolgo po otvoritvi Študentskega doma Jenner, sporoča iz Madrida svojim sinovom v Valenciji: ***Tukaj se ukvarjamo tudi z iskanjem vile, večje hiše. Potrebno je in imeli jo bomo.***^[29] Prav tako so iskali še stanovanje, v katerem bi lahko živeli tisti, ki so že končali s študijem in so delali doktorat ali bili zaposleni v svoji stroki. Na ta način bi imel Jenner možnost sprejeti več študentov v letu 1940/1941.

O napredku pri iskanju hiše nam konec julija poroča Isidoro: »Našlo se je stanovanje, kakršno smo si želeli, in upamo, da bomo kmalu prišli tudi do hiše, ki jo prav tako potrebujemo.«^[30] Avgusta so se začele priprave na preureditev hiše, ki so jo potrebovali. Stala je na Ulici Diego de León, ob križišču z Ulico Lagasca. Bila je to obsežna in dobro ohranjena stanovanjska zgradba z videzom palače. Tja so se v mesecu novembru preselili oče, Álvaro del Portillo, babica, Carmen in Santiago ter še nekateri člani Dela kot prednja četa mladih poklicev, ki so jih pričakovali v naslednjih letih.^[31]

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

[1] Isidorovo pismo Enriqueju Espinósu Raduánu, 26. 4. 1939, IZL, D-1213, 428.

[2] RHF, D-03691. Da se je resno ukvarjal s finančnimi problemi, dokazuje pismo nekemu njegovemu prijatelju v Bilbao, v katerem pravi, da skuša pridobiti ***posojilo s periodičnim odplačevanjem. Tukaj se utapljam v finančnih stiskah***, mu pravi (Pismo iz Madrida Emilianu Amannu Amannu, EF-390518-2).

[3] Pismo iz Burjasota članom Dela v Madridu, EF-390606-3.

[4] Pismo iz Vergare članom Dela v Madridu, EF-390626-2. Enako je govoril svoji materi, sestri in bratu: ***V resnici si želim s tem končati. Predvsem zato, ker se spominjam, da je tam še vse delo neopravljeno*** (Pismo iz Vergare, EF-390626-1).

[5] Isidorovo pismo ustanovitelju, 1. 7. 1939, IZL, D-1213, 436.

[6] Pismo iz Ávile članom Dela v Valenciji, EF-390720-1.

[7] *Zapiski*, št. 1602. *Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam* – vsi s Petrom k Jezusu po Mariji.

[8] Pismo iz Alacuása Eduardu Alastruéju Castillu, EF-390813-1.

[9] *Zapiski*, št. 1603–1604, 12. 8. 1939.

[10] *Prav tam*. Ti veš, Gospod, da te ljubim!

[11] V zvezi s tem prim. Francisco Botella Raduán, RHF, T-00159/1, str. 95; in Isidorovo pismo Eduardu Alastruéju Castillu, 22. 9. 1939, IZL, D-1213, 447.

[12] O teh duhovnih vajah: prim. José Orlandis Rovira, *Años de juventud en el Opus Dei*, Madrid 1993, str. 35–48.

[13] O ustanoviteljevi bolezni in bivanju v Valenciji: prim. Antonio Rodilla Zanón, RHF, T-01234; Álvaro del Portillo, *Sum.* 867. Prim. tudi José Orlandis Rovira, *op. cit.*, str. 50–52.

[14] O kapeli in njeni ureditvi: prim. Francisco Botella Raduán, RHF, T-00159/1, str. 95–96; Francisco Ponz Piedrafita, RHF, T-04151, str. 30. Kar se tiče mašnih oblačil, pravi Isidoro v pismu, da je Pedro Casciaro oblikoval in urezal »nekaj mašnih plaščev, ki s svojo barvitostjo in oblikovitostjo zbujajo občudovanje« (prim. Isidorovo pismo Joséju Orlandisu Roviri, 28. 11. 1939; v: IZL, D-1213, 451), vendar Isidoro pri tem nekoliko pretirava, najbrž zaradi kontrasta s siceršnjo revščino kapele. Druge priče govorijo preprosto o dostojnosti in snažnosti liturgičnih oblačil.

Za odprtje kapele v študentskem domu, ki je bil preseljen z Ulice Ferraz na Ulico Jenner, ni bilo

potrebno ponovno škofovo dovoljenje. Jožefmarija je zgolj pisno zaprosil za potrditev prejšnjega dovoljenja (prim. RHF, D-15107).

^[15] *Pismo 29. 12. 1947/14. 2. 1966, št. 45.* To pismo je, tako kot še nekatera druga njegova obsežna pisma, ostalo v arhivu, ne da bi bilo poslano članom Dela. Dvojni datum je posledica tega, da je bilo leta 1966 dokončno pregledano in prečiščeno besedilo iz leta 1947.

^[16] Álvaro del Portillo, *Sum.* 512.

^[17] Kaj je za Carmen pomenila njena odpoved in v kolikšni meri se je posvetila služenju Delu, nazorno osvetli dogodek, o katerem pripoveduje Francisco Botella. Nekega dne je šel skupaj s Pedrom Casciarom iz študentskega doma v spodnje stanovanje delat družbo babici: »Medtem ko nama je kazala stare fotografije, je rekla: 'Carmen se ni poročila zaradi nas – zaradi

Jožefmarija in zaradi vas –, zato da bi nam stala ob strani. Imela je res dobre snubce.’« (prim. Francisco Botella Raduán, RHF, T-00159/1, str. 99).

[18] Prim. Santiago Escrivá de Balaguer, RHF, T-07921, str. 21.

[19] Prim. Miguel Álvarez Morales, *Vicente Mortes*, Madrid 1995, str. 65–66.

[20] Prim. Francisco Botella Raduán, RHF, T-00159/1, str. 97.

[21] Fernando Valenciano Polack, *Sum.* 7070.

[22] *Prav tam.*

[23] José Luis Múzquiz de Miguel, *Sum.* 5791.

[24] Francisco Ponz Piedrafita, RHF, T-04151, str. 10.

[25] Francisco Ponz Piedrafita, *Mi encuentro con el Fundador del Opus Dei. Madrid, 1939–1944*, Pamplona 2000, str. 38.

[26] *Prav tam*, str. 39.

[27] Prim. *prav tam*.

[28] Prim. *prav tam*, str. 47–50; in Francisco Botella Raduán, RHF, T-00159/1, str. 114.

[29] Pismo iz Madrida Joséju Orlandisu Roviri, EF-400127-1.

[30] Isidorovo pismo Franciscu Javierju de Ayali Delgadu, 22. 7. 1940, IZL, D-1213, 463.

[31] Prim. Isidorovo pismo Joséju Ramónu Madurgi Lacalleju, 18. 9. 1940, IZL, D-1213, 467.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/4-studentski-dom-jenner/](https://opusdei.org/sl-si/article/4-studentski-dom-jenner/)
(24. Mar. 2026)